பயணம் — 1

அவளை மட்டுமே ஏற்றிக் கூட்டிக்கொண்டு போக வந்த வானூர்திபோல் நின்றுகொண்டிருந்தது அந்தப் பேருந்து. புதிது. ஓட்டுனர் அருகில் ஒற்றை இருக்கை போடப்பட்டது. மற்ற பேருந்துகளிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. பதினைந்து நிடங்களில் புறப்படும் என்றார்கள். இன்னும் யாரும் ஏறியிருக்கவில்லை. பயணச் சீட்டு இருக்கிறதா என்று உறுதி செய்துகொண்டு ஏறினாள். அந்த ஒற்றை இருக்கையில் அமர்ந்தாள். அந்த ஒற்றை இருக்கைக்காக அவள் வேறு பல பேருந்துகளைத் தவறவிட்டிருந்தாள். திரும்பும் வழியிலாவது அவள் எந்தத் தொந்தரவும் இல்லாமல் போக வேண்டும். மற்ற பயணிகளிடமிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும். அவள் வாயைத் திறந்து எதுவும் சொன்னால், அவள் வாழ்க்கையையே பிட்டு அவர்கள்முன் வைக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பவர்கள் அவர்கள். இந்த ஒற்றை இருக்கை அவள் அமைத்துக் கொள்ளும் வியூகம். இதற்குள் யாரும் நுழைய முடியாது. நுழையும் எந்த அபிமன்யுப் பயலும் வீழ்த்தப்படுவான். ஏதோ போருக்குச் செய்யும் முஸ்தீபுகள் போல் இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டு திட்டம் தீட்டினாள். வரும் வழியில் இத்தகைய நடவடிக்கைகள் எடுக்காததால் அவள் நிரம்பச் சிரமப்பட்டிருந்தாள். அதன் விளைவாக அவள் புடவையில் ஒரு குழந்தையின் மூத்திர ஈரமும், ரவிக்கையின் தோள்பட்டையில் ஒரு களைத்துப்போன மனைவியின் உறக்கவேளை வாய் எச்சிலும், இடதுபுறத் தலைப்பில், முன்னால் இருந்த இருக்கையினின்றும் காற்றில் வந்த புகையிலைச் சாற்றுத் துப்பலின் கறைகளும் இருந்தன. இதற்கெல்லாம் தயாராக அவள் கிளம்பியிருக்கவில்லை. எந்தவிதக் கேடயமும் இல்லாமல் நிராயுதபாணியாகக் கிளம்பியதால் அலைக்கழிக்கப்பட்டிருந்தாள்.

அன்றையப் பொழுது நன்றாகத்தான் விடிந்திருந்தது. கிழக்குப்புறச் சன்னலருகே அவள் படுத்துத் தூங்கியதால், கதிரவனின் முதல் கிரணத்தின் ஒளி ஊசி இவள் முகத்தைத் தொட்டிருந்தது. மெல்லக்

கண் விழித்தபோது எட்ட இருந்த வேப்ப மரத்தின் பின்னாலிருந்து சிவப்பு நூல் பந்திலிருந்து விடுபடுவதுபோல் நீள்ச்சரமாய் ஒளிக் கீற்றுக்கள். கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒளியை எதிர்கொண்டபோது கண்ணுக்குள் சிவப்பு வெள்ளம் ஓடியது. அதன் பிறகு ஒளியை எதிர்த்துத் திரும்பிக் கண்களைக் கையால் மூடிக்கொண்டதும், மயில் கழுத்துப் பச்சை கண்களை நிரப்பியது. நான்கைந்து முறைகள் செய்தபின் உடம்பு உலகை ஏற்றுக் கொண்டது. அதில் நடமாடத் தயாரானது.

கீழே தண்ணீர் அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. வள்ளியாக இருக்கும். காலையிலேயே வந்து தண்ணீர் அடித்துத் தரும்படி அவளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அன்று திருச்சி போக வேண்டிய நாள். அங்கு சந்திக்கப்போகும் நபருக்குத் தகவல் அனுப்பியாகிவிட்டது. தண்ணீர் அடித்துத் தந்துவிட்டு, வீட்டைச் சுத்தம்செய்து, மூலையில் உள்ள ஆப்பக் கடைக்காரப் பெண்மணியிடமிருந்து இட்லியும் தோசையும் வாங்கி வந்து அவள் பங்கைச் சாப்பிட்டுவிட்டு வள்ளி கிளம்பிவிட்டாள்.

“திருச்சிலேந்து வரப்ப என்ன வேணும் வள்ளி?” என்று கேட்ட போது, “மலைக் கோட்டப் புள்ளையார் பிரசாதமா வாங்கிட்டு வரப் போறீங்க?” என்று வள்ளி பதில் கேள்வி கேட்டிருந்தாள். இவள் கோயிலுக்குப் போகமாட்டாள் என்று தெரியும். இவள் அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் சிரித்து வைத்தாள்.

குளித்து முடித்தபின், மாம்பழ வண்ணத்தில் கறுப்புக் கரையிட்ட சுங்கடிச் சேலையும், கறுப்பில் மஞ்சள் கட்டமிட்ட கைத்தறித்துணி ரவிக்கையும் அணிந்துகொண்டாள். கஞ்சியில் மொடமொடக்கும் சேலை. இவளுக்குக் கஞ்சி போட்டால் பிடிக்காது. ஆனால் வள்ளிக்குப் பிடிக்கும். “அதுதான் நல்லாயிருக்குது” என்று தீர்மான மாய்க் கூறிவிடுவாள். இந்த மாதிரி விஷயங்களில் வள்ளிதான் அவள் வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு போனாள். இந்த அன்றாடத் தீர்மானங்களின் சுமையை ஏற்றுக்கொண்டு, வேப்பமரம், அதிலுள்ள குயில், வீதி, வானம் இவற்றை இவளுக்குத் தந்திருந்தாள். வள்ளி தந்த சீர் வகை.

திருச்சியை நேரத்தில் சென்றடைய வேண்டும் என்பது காலையில் இலக்காக இருந்ததால், முதலில் கண்ணில் பட்டு, கிளம்பத் தயாரா யிருந்த பேருந்தில் ஏறி, இருவர் அமரும் இருக்கையில் சன்னல் புரத்தில் அமர்ந்தாள். பேருந்து கிளம்பும் சமயம் ஒரு கணவனும் மனைவியும் கைக்குழந்தையுடன் ஏறினர். கணவன் கஞ்சியில் விறைத்து நின்ற சட்டை அணிந்திருந்தான். மொறமொறப்பான புதுப் பட்டு வேஷ்டி. மனைவி அந்தக் காலை வேளையில், அடிக்க வரும் நீலத்தில் சிவப்புக் கரையிட்ட பட்டுச் சேலை அணிந்திருந்தாள். சேலையின் உடலெல்லாம் சரிகைப் புட்டாக்கள். ஈரக் கூந்தலில்

நிறையப் பூ. கழுத்து கொள்ளாமல் நகை. அவள் உடலைப் பிடித்த சரிகை ரவிக்கையின் அக்குள் பகுதி முழுவதும் வியர்வையின் ஈரம். குழந்தை அவள் கையில்தான் இருந்தது. ஏறிய உடனே சேர்ந்து அமர வழியில்லை என்று தெரிந்ததும் குழந்தையுடன் இவள் பக்கம் வந்து அமர்ந்தாள். குழந்தையை இவள் பக்கமாக உள்ள தொடை மேல், இவளைப் பார்த்தபடி இருத்திக்கொண்டாள். ஆண் குழந்தை என்று பிரகடனம் செய்யும் ஆவலாலோ என்னவோ குழந்தைக்குச் சாக்லேட்டு நிறத்தில் மேல் சட்டை மட்டுமே அணிவிக்கப்பட்டி ருந்தது. பேருந்தின் ஓட்டத்திற்கேற்ப, கொலுசு அணிந்த கால்களால், இவளை இடுப்பிலும் தொடையிலும் எற்றியபடி இருந்தது குழந்தை.

“சேட்டை பண்ணாதே கண்ணா” என்று அவள் கொஞ்சினாள்.

கண்ணன் என்று அழைக்கப்பட்ட அன்பில் உருகியோ என்னவோ அந்தக் கண்ணன் கால்களை இவள் இடுப்பில் வாகாக வைத்துக் கொண்டு மூத்திரம் விடத் தொடங்கினான். இடுப்பிலும், கையிலும், புடவையிலும் ஈரம் பட்டதும் திடுக்கிட்ட இவள், “புள்ளயக் கவனியுங்க” என்று பதறினாள். அவள் நிதானமாகக் கண்ணனிடம்,

“சேலையை நனைச்சுட்டியே சுட்டிப் பயலே” என்றாள்.

“என்னங்க இது? குழந்தையை உங்க மடில ஒழுங்கா வெச்சுக்கிடக் கூடாதா? நான் திருச்சிக்கு ஒரு வேலயா போறேன். இப்பிடி ஈரச் சேலையோட போக முடியுமா?” என்று சிடுசிடுத்தாள் இவள்.

“என்னம்மா ஆச்சு?” என்று கேட்டாள் பின்னாலிருந்த கிழவி.

“புள்ள சேலையை நனைச்சதுக்குக் கூவுறாங்க” என்றாள் தாய்.

“என்னது? என்று வியப்படைந்தாள் கிழவி. “அப்பிடி நாசூக்குப் பாக்கறவங்க ப்ளெஷர் கார்ல போவுணும். பஸ்ஸுல ஏன் வராங்களாம்?”

“ஏம்மா, பஸ்ஸுல வந்தா வர குழந்தை மூத்திரமெல்லாம் சேலையில வாங்கிக்கிடணும்னு ஏதாவது சட்டமா?” என்று இவள் கேட்டாள் கிழவியிடம்.

“ஏன் தாயி, ஒனக்குப் புள்ள குட்டி கிடையாதா? பீ போகாத புள்ளயத்தான் பெத்திருக்கயா?”

“அவுங்க கல்யாணமே கட்டல போலத் தெரியுதே” என்றார் ஒருவர் இவள் கழுத்தைப் பார்த்து.

“ஏன் சார், நான் கல்யாணம் கட்டாததுக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? புள்ளய ஒரு துணில சுத்திட்டு வரக்கூடாதா? இப்பிடி மத்தவங்க சேலையை ஈரமாக்கினா எப்பிடி? குழந்தையொட

அப்பா வேட்டி சட்டை கசங்காம போறாரு. நான் கெடந்து அவதிப்படறேன்" என்று இவள் வாதிட்டாள்.

அரைத் தூக்கத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்த குழந்தையின் தந்தை திடுக்கிட்டு விழித்தார்.

"என்ன சமாசாரம்?"

"ஒண்ணுமில்ல. நீங்க ஒறங்குங்க. கல்யாணம் கட்டாத பொண்ணு ஒண்ணு கோவப்படுது. அதுக்கு என்ன தெரியும் புள்ள சுகம்?" என்றார் ஒரு முதியவர்.

"யம்மா" என்று இவள் தோளை ஆதுரத்துடன் தொட்டாள் கிழவி. "நான் சொல்லுறேன், புள்ள மூத்திரம் பட்ட வேள ஒனக்கு விடியட்டும். அடுத்த வருஷமே உன் கையில புள்ள வரும் பாரு."

"உன் வாயால சொல்லு பாட்டி. அதுக்கு நல்ல காலம் பொறக் கட்டும்."

இன்னும் பேசினால் மாப்பிள்ளையே பார்த்து முடித்துவிடு வார்களோ என்று பயந்து இவள் சன்னல் வெளியே பார்க்க ஆரம்பித்தாள். இவளுக்குத் திருமணமாகிவிட்டது என்பதையும், கணவன் இன்னொரு ஊரில் வேலைபார்க்கிறான் என்பதையும், தாலி போன்ற சின்னங்களில் நம்பிக்கை இல்லை என்பதையும் இவள் விளக்கிக்கொண்டிருக்க முடியாது. அப்புறம், "குழந்தைகள் ஏன் இல்லை?" போன்ற தொடர் கேள்விகள் எழும். இப்படி யோசனையில் இருந்தபோதுதான் ரவிக்கையின் தோள்பட்டையில் ஈரமும் கனமும் இருப்பதுபோல் பட்டது. கண்ணனைத் தன் மடியில் நேர் வாட்டில் இருத்திப் பிடித்துக்கொண்டு, இவள் தோளில் தலையைச் சாய்த்திருந்தாள் அந்தப் பெண். கண்ணனும் தலை தொங்கத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. இரவில் கண்ணன் அவளைத் தூங்கவிடாமல் படுத்தியிருக்கலாம். காலையில் தலைகுளிக்கச் சீக்கிரமே எழுந்திருந்திருக்கலாம் அவள். இடுப்புவரை நீள் விழுதுபோல் கனத்துத் தொங்கிய கூந்தல். எண்ணெய், சீயக்காய் தேய்ப்பதற்குள் கை ஒடிந்திருக்கும். தான் குளித்து, குழந்தையைக் குளிப்பாட்டிச் சிங்காரித்து, சரிகை ரவிக்கை அணிவதற்குமுன் முலைப் பாலூட்டி என்று காலை நேரம் ஓடியிருக்கும். கல்யாணமோ கோயிலோ போகத் திட்டமிட்டிருந்ததால் வெறும் காப்பியைக் குடித்துவிட்டு அவள் கிளம்பியிருக்கலாம். வாகான தோள் – தலை வழுக்கி விழாத, கைத்தறித்துணி ரவிக்கைத் தோள் – கிடைத்ததும் கண் அயர்ந்து விட்டாளாக இருக்கும். தோளைச் சற்று அசைத்ததும் அந்தப் பெண் எழுந்து கடைவாய் எச்சிலைத் துடைத்துக் கொண்டாள். இவள் தோள்பட்டையைப் பார்த்துவிட்டு, ரவிக்கைக்குள்ளிருந்து ஒரு கைக்குட்டையை எடுத்துத் துடைத்துவிட முற்பட்டாள்.

"மன்னிச்சுக்கிடுங்கக்கா ..." என்றாள்.

இதற்குள் கண்ணன் கண்விழித்து, தன் அடுத்த கடமை என்ன என்பதைத் தெரிந்து வைத்தவன் போல், இவள் கைப்பையின் தோல் வாரைத் தன் வாயில் போட்டுக்கொண்டு அவனுக்கிருந்த நான்கு பற்களால் முனைப்புடன் கடிக்க ஆரம்பித்தான். இவள் தன் கைப்பையை அவனிடமிருந்து விடுவித்துக்கொண்டாள். உடனே குனிந்து கைக்கடிகாரத்தில் வாயை வைத்தான். இன்னும் சற்றுப் போனால் இவள் "தாயே யசோதா" பாடிவிடுவாள் என்று தோன்றியது. கண்ணனின் தாக்குதல்களை இவள் தடுத்துக்கொண்டிருந்த போதுதான் புகையிலைச் சாற்றுத் துளிகளின் அபிஷேகம் நடந்தது. பின்னாலிருந்த கிழவியும் இதைப் பார்த்துவிட்டு, "யாரது துப்புறது?" என்று அதட்டல் போட்டு இவளைத் தட்டிக்கொடுத்தாள் – நீ மட்டும் கல்யாணம் செய்து கொண்டு விடு, இந்தத் தொல்லையேதும் உனக்கு இராது என்று சொல்பவளைப் போல.

திருச்சி நிறுத்தத்தை எட்டியதும் இவள் கட்டணக் கழிப்பிடம் போய் உள் தலைப்பை வெளியில் வைத்துப் புடவையை மாற்றிக் கட்டிக்கொண்டாள் பயணத்தின் சின்னங்களை மறைக்க. தற் போதைய ஒற்றை இருக்கை அமர்வு காலைப் பயணத்தின் துயர் நீக்கும் முயற்சிதான்.

பயணிகள் ஏறத் துவங்கியிருந்தனர். ஓட்டுநர் வந்து அமர்ந்தார். வண்டி நிரம்பிவிட்டது. கிளப்பச் சில வினாடிகள் இருந்தபோது ஒருவர் அவள் பக்கத்தில் வந்து, "அம்மா" என்றழைத்தார் கனிவாக. "என்ன மகனே?" என்று கேட்பது போல் திரும்பினாள்.

"நீங்க இப்பிடி லேடீஸ் பக்கம் வந்திடறீங்களா?" என்று மூன்று பேர்கள் அமரும் இருக்கையின் முனையைக் காட்டினார். அவர் ஒரு பெரிய தவறைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இவள் வியூகத்தினுள் நுழைய முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தார். இவள் தயாராக இருந்தாள்.

"முடியாதுங்க" என்றாள் தீர்மானமாக. அவர் சற்று திகைத்து, "லேடீஸ் இதுல உட்காரக் கூடாதும்மா" என்றார்.

"ஏன் அப்பிடி ஏதாவது ரூல் இருக்குதா?" என்று கேட்டாள் இவள்.

"ரூலு எல்லாம் இல்ல. நான் இப்பிடி உட்கார்ந்திட்டு டிரைவர் அண்ணாச்சிகிட்டப் பேசிட்டே போவேன்."

"நான்கூட டிரைவர் அண்ணாச்சிகிட்டப் பேசிட்டேதான் போகப் போறேன்" என்றாள் இவள்.

ஓட்டுநர் சற்றுத் திடுக்கிட்டு இவளைப் பார்த்தார்.

"ஒத்தையில போறீங்களா?" என்று கேட்டார் முதலில் கூப்பிட்டவர்.

அவள் தலையசைத்துவிட்டுத் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாள். "விடுய்யா" என்றுவிட்டு ஓட்டுநர் வண்டியைக் கிளப்பினார். அவர் நண்பர் பேருந்து முழுவதும் இந்த 'அக்கிரம'த்தைச் சொல்பவர்போல் பார்த்தார்.

இரண்டு நிறுத்தங்களுக்குப்பின் ஒரு வயதான பெண்மணியும் ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவனும் ஏறினர். மூவர்-இருக்கையின் முனையில் அந்தப் பெண்மணி உட்கார்ந்துகொண்டாள். பையன் இவள் இருக்கையின் முதுகைப் பிடித்தபடி நின்றான். சற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். காக்கி அரை நிஜார் போட்டிருந்தான். பலமுறை தோய்க்கப்பட்ட, இஸ்திரி இல்லாத பழுப்புநிற டி-ஷர்ட்டின் முன்பக்கம் ஓர் அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகத்தின் பெயர் இருந்தது. அதற்காகவே அவன் அதை ஆசையாக வாங்கியிருக்கலாம். எதிரே இருந்த கண்ணாடி வழியே வண்டி போகும் வீதியைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். தலையைப் படிய வாரியிருந்தான். நீள் இமைகளோடு கூடிய கரிய, துளைக்கும் கண்கள். தன் இருக்கையில் சற்று நகர்ந்து, பின்பு அவனைப் பார்த்து, "தம்பி, உக்கார்றியா?" என்று கேட்டாள்.

ஒரு வினாடி தயங்கிவிட்டு வந்து உட்கார்ந்தான். வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தந்திக் கம்பியில் கறுப்பு வாலும், மஞ்சள் மார்பும், கூர் அலகுமாய் ஒரு பொடிப் பறவை கண்ணைத் தொட்டுப் போயிற்று. அவளும் பையனும் சேர்ந்து அதைப் பார்த்தனர். பார்த்துவிட்டு அவன் இவளைப் பார்த்து முறுவலித்தான். இவளும் புன்னகைத்தாள்.

"அது பேரு என்ன?" என்று கேட்டான்.

அதன் பெயர் தெரியவில்லை என்றும், எல்லா இந்தியப் பறவைகளைப் பற்றியும் கூறும் புத்தகம் ஒன்று உண்டென்றும் அவள் அவனிடம் சொன்னாள். அதில் ஒவ்வொரு இடத்தைச் சேர்ந்த பறவைகளைப் பற்றியும் விளக்கங்கள் உண்டு என்று கூறினாள். ஸலீம் அலி பற்றிக் கூறினாள். தொலைநோக்குக் கண்ணாடி மூலம் பலமணி நேரம் பறவைகளைப் பார்ப்பது அவருக்குப் பிடித்த வேலை என்று விளக்கினாள்.

"அந்தப் பொஸ்தகம் கிடைக்குமா?"

"உம். உன் ஸ்கூல் லைப்ரரில இருக்கும். பாரு."

"எங்க ஸ்கூல்ல வேடந்தாங்கல் கூட்டிட்டுப் போனாங்க. அங்க ரஷ்யாவிலேந்து கூடப் பறவைக வந்திச்சு. அவ்வளவு தூரம் எப்பிடி வருதுன்னு ஆச்சரியமா இருந்திச்சு."

"அப்பிடியா?"

"நான் எங்க அப்பாவோட, வயல்ல காவலுக்குப் படுப்பேன் செல சமயம். அப்ப ராத்திரி ரெண்டு ரெண்டரை மணிக்குக் கண்

முழிப்பு வந்திச்சின்னு வெச்சுக்குங்க, மேல பாத்தா, வெள்ளை வேளேர்னுட்டு ஏழெட்டுப் பறவைக கூட்டமா, மொள்ளப் பறந்து போறதைப் பார்க்கலாம். செல சமயம் கனால பாத்தேன்னு நெனச்சுக்குவேன்."

"அப்பிடியா?"

சிறிது மௌனத்திற்குப் பின், "நான் ஒரு அணிலு வளத்தேன்" என்றான், அவனுடைய ரகசியம் ஒன்றை அவளிடம் பகிர்ந்து கொள்பவன் போல்.

"எப்ப?"

"நான் நாலாவது படிக்கச் சொல்ல. அது பப்பாளி மரத்துக் கீள விளுந்து கெடந்துச்சு. நான் எடுத்து, அப்பா கடிகாரம் வாங்கிட்டு வந்த அட்டைப் பெட்டில சின்னத் துணி போட்டு அதை வெச்சேன். பஞ்ச பால்ல முக்கி அதுக்குப் பால் குடுத்தாங்க அம்மா. அப்புறமா இங்கி ஊத்தற பில்டரு இல்ல, அதால பாலு குடுத்தேன். பாலு குடிச்சிட்டு என் கை மேலெல்லாம் ஓடிச்சு."

"ம்."

"அது செத்துடிச்சு" என்றான் குரலடைக்க.

"எப்பிடி?"

"தெரியல."

"நீ அந்தப் பெட்டில தொளை போட்டியா?"

"போடாம? இல்லாட்டி அது எப்படி மூச்சு விடும்?"

"பின்ன எப்பிடிச் செத்துப்போச்சு?"

"தெரியல."

பேசிக்கொண்டிருந்தபோதே, "நிறுத்து வண்டியை, நிறுத்துங்க வண்டியை" என்ற கூக்குரல் வெளியே இருந்து கேட்டது. ஒரு கிராமத்தினர் கூட்டமாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். சிலர் கையில் கற்கள். "எறிடா கல்லை" என்ற கத்தல் எழுந்தது. கற்களைப் பிடித்த கைகள் ஓங்கின.

இவள் சட்டென்று பையனை அணைத்துகொண்டு, குனிந்து கொண்டாள்.

ஓட்டுநர் பதட்டத்துடன் வண்டியை நிறுத்தினார். இறங்கினார்.

"என்னய்யா பஸ்ஸு ஓட்டறீங்க? போற வளில எங்க ஊர்க் காரரை பஸ்ஸால அடிச்சுப் போட்டுட்டு ஓடிட்டு, தப்பிச்சுக்க லாம்னுட்டு பாக்கறியா? விட்டுடுவமா நாங்க?"

"கொளுத்துடா பஸ்ஸை."

கூக்குரலும், கூப்பாடும் சற்று மட்டுப்பட்டதும், ஓட்டுநர் அவர்கள் குறிப்பிடும் வண்டி இதுவல்ல என்று விளக்கி, பிறகு இன்னும் சிலர் வந்து சமாதானம் செய்துவைத்த பின்னர், வண்டி கிளம்பியது.

பையனின் உடம்பு லேசாக நடுங்கியபடி இருந்தது. அவன் தோள்மேல் இவள் போட்டிருந்த கையின்மேல் கழுத்தைச் சற்றுச் சாய்த்துக்கொண்டான். சிறிது நேரம் பொறுத்துத் தலையைப் பின்னால் சாய்த்தபடி உறங்கிப்போனான். முகத்தில் பய ரேகைகள் இருந்தன.

அவன்மேல் பார்வையை ஓட்டிவிட்டு வலதுபுறம் திரும்பியதும் ஆரஞ்சு வண்ணத்தில், மிதந்தபடி சூரியன் மறைந்துகொண்டிருந்தது. தண்ணென்ற நெருப்பு வட்டம்.

"தம்பி" என்று அவனை எழுப்பினாள்.

அவன் திடுக்கிட்டு விழித்ததும், "அங்க பாரு" என்று சூரிய அஸ்தமனத்தைக் காட்டினாள்.

அவன் கண்களை விரித்தபடி பார்த்தான். கர்னாடகத்தில் ஆகும்பே எனும் இடத்தில், அவள் சிறு வயதில் பார்த்திருந்த ஒரு விசேஷ சூரிய அஸ்தமனம் பற்றிச் சொன்னாள். மறையும்போது, சூரியன் அங்கு சதுரமாகவும், நீள் சதுரமாகவும், மதுக்கிண்ணம் போலவும் பல வடிவங்கள் கொள்வதுபோல் கண்ணுக்குத் தோன்று வதைச் சொன்னாள்.

"நிசமாவா?" என்று வியந்தான் பையன்.

வண்டி நிலையத்துக்குள் நுழைந்து நின்றது. பையனுடன் வந்த முதியவள் அவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு இறங்கினாள். இவளும் இறங்கினாள். பையன் தன்னுடன் வந்த கிழவியின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, பேருந்து நிலையத்தின் வெளி வாயிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

வாயிலை எட்டியதும் திரும்பி இவள் பக்கம் பார்த்தான். அந்தி யிருட்டில் அவன் கண்கள் ஒளிர்ந்தன.

'நிகழ்', அக்டோபர் 1995